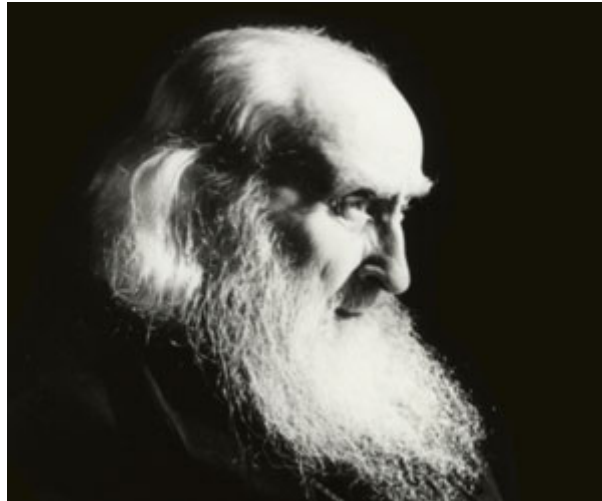

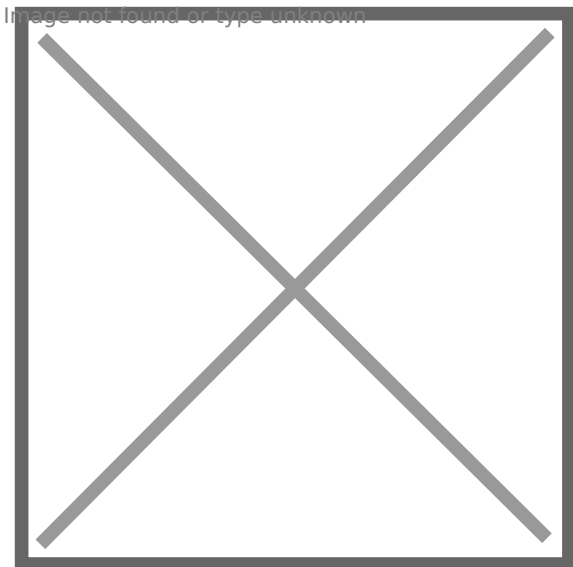
Ο Φιλόσοφος και Καλλιτέχνης Άγιος (Πρωτοπρ. Χαρίλαος Παπαγεωργίου, Εφημέριος Ι.Ν. Αγ. Νικολάου Βόλου)

[/ Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Γέροντας γεννήθηκε στην Μόσχα της Τσαρικής Ρωσίας από ορθόδοξους γονείς το 1896 δεύτερο παιδί μιας πολύτεκνης οικογένειας και πήρε στο βάπτισμα το όνομα Σέργιος. Από την παιδική του ηλικία έδειχνε μια σπάνια ικανότητα στην προσευχή. Σαν νέος μάλιστα μπορούσε να απαντά σε θέματα θεολογικά από αιώνων ζητούμενα.

Έτσι από νωρίς είχε καταληφθεί από επείγουσα επιθυμία να εισχωρήσει στην καρδιά της θείας αιωνιότητας. Νεαρός μπαίνει ως μαθητής στη Κρατική Σχολή Καλών Τεχνών της Μόσχας και επιδόθηκε στη ζωγραφική. Την ίδια περίοδο απέκτησε ενδιαφέρον για τον Βουδισμό και γενικότερα για την Ινδική Φιλοσοφία όπου η σύλληψη του υπερ-προσωπικού Απολύτου του παρουσιαζόταν πιο πειστική από αυτή του προσωπικού Θεού.

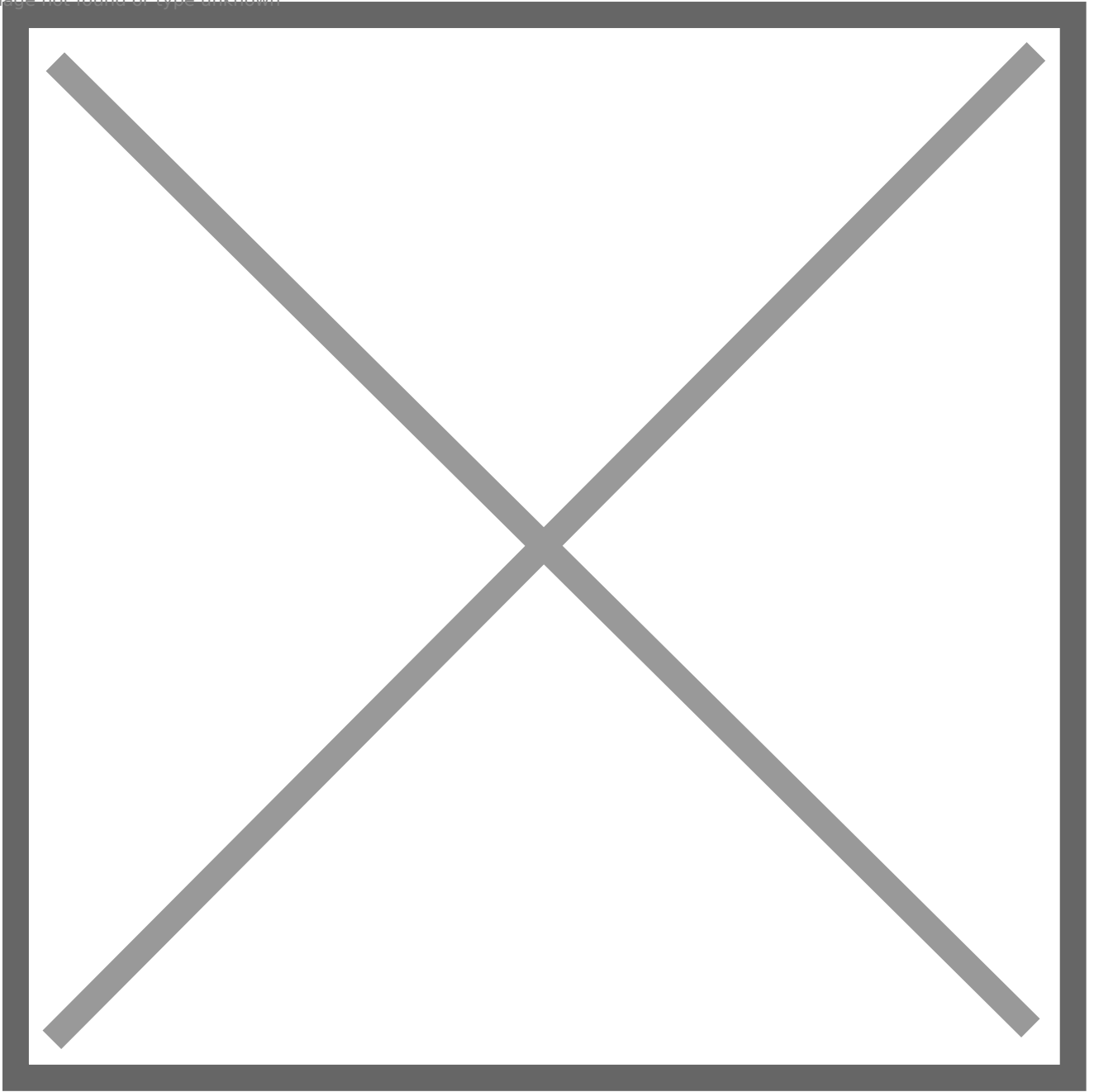
Σαν νέος έζησε τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1918. Τα γεγονότα αυτά τον οδήγησαν στην ιδέα ότι η αιτία που οδηγεί στα δεινά είναι η ύπαρξη αυτή καθ΄ αυτή. Γι΄ αυτό προσπάθησε να απογυμνωθεί απ΄ όλα τα ορατά ή πνευματικά είδωλα. Σε κάποια φάση άρχισε να ασχολείται με την γιόγκα, αλλά ως φορέας μέρους της Ορθόδοξης παράδοσης δεν έχασε την αγάπη του για την ωραιότητα της φύσης ενώ πλέον σαν καλλιτέχνης είχε μεγάλα προβλήματα για να εργασθεί στη Σοβιετική Ένωση. Μετανάστευσε στη Δυτική Ευρώπη και το 1921 φτάνει στη Γαλλία, το Ευρωπαϊκό κέντρο των ζωγράφων. Δόθηκε με την ψυχή και το σώμα στη Ζωγραφική. Τα έργα του έγιναν δεκτά στα καλλιτεχνικά σαλόνια και πήρε μέρος σε Εκθέσεις με μεγάλη επιτυχία.

Όμως η καθαρή διανόηση δεν του γέμιζε την ψυχή. Τότε ξαφνικά θυμήθηκε την εντολή του Ιησού για την αγάπη προς το Θεό *«εξ όλης της καρδιάς και εξ όλης της διανοίας»*. Διανόηση χωρίς αγάπη δεν είναι αρκετή. Έτσι το 1925 (29 ετών) ο Χριστός επικράτησε μέσα του, αρνήθηκε τις πλάνες του ινδουϊστικού μυστικισμού, ενώ η προσευχή για τον προσωπικό Θεό, φυλαγμένη στην καρδιά του, απευθυνόταν πλέον πρώτα και κύρια στο Χριστό. Εισάγεται στο Ορθόδοξο Θεολογικό Ινστιτούτο του Παρισιού, με την ελπίδα να μάθει πώς να προσεύχεται και πώς να καταπολεμήσει τα πάθη του και σύντομα αποφασίζει να γίνει μοναχός.

Ο νεαρός αλλά έμπειρος στις αναζητήσεις του σπουδαστής το 1925 εγκαταβιώνει στο Ρωσικό Μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονος στο Άγιον Όρος με ένα αίσθημα απελπισίας για τον κόσμο που απομακρύνθηκε απ΄ τον Θεό, αλλά και ένα αίσθημα αναστάσεως για όποιον ξαναβρίσκει την επιστροφή και τη μετάνοια. Μετά από τέσσερα χρόνια γνωρίζει το σημαντικότερο πρόσωπο της ζωής του στη Γη, τον γέροντα Σιλουανό, τον σύγχρονο Αθωνίτη Άγιο (+1938) που γίνεται πνευματικός οδηγός του . Επί οκτώ χρόνια μαθήτευσε κοντά του σαν επιστήθιος φίλος και

πιστός μαθητής του.

Image not found or type unknown

Μετά την κοίμηση του Οσίου Σιλουανού αναχωρεί για την «έρημο» του Αγίου Όρους, τα φρικτά Καρούλια όπου από φήμες έμαθε για τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο! Η προσευχή του τότε ενισχύθηκε χάριν όλης της ανθρωπότητας. Προσευχόταν για τους σκοτωμένους, για τους φονιάδες, για να μην νικήσει το κακό. Παράλληλα διακόνησε σαν εξομολόγος -πνευματικός τις αγιορείτικες μονές Αγίου Παύλου, Γρηγορίου, Σίμωνος Πέτρας, Ξενοφώντος, αλλά και άλλων κελιών και σκητών, στα Νοτιοδυτικά παράλια του Άθωνα. Είχε βέβαια από καιρό αρχίσει να δέχεται αναχωρητές και ερημίτες όπως και να κάνει σ' αυτούς επισκέψεις. Ήταν μια δύσκολη και άκρως επικίνδυνη αποστολή.

Η επισφαλής υγεία του τον ανάγκασε να εγκαταλείψει τον Άθωνα στα μέσα της δεκαετίας του 40 και εγκαταστάθηκε προσωρινά στη Γαλλία, όπου το 1948 εκδίδει τα χειρόγραφα του Αγίου Σιλουανού με ανάλυση της διδασκαλίας του και βιογραφία του. Ακολούθησαν μεταφράσεις στην Αγγλική, Γερμανική, Ελληνική, Γαλλική, Σερβική και συνέχεια σε άλλες γλώσσες. Οι Αγιορείτες συμμοναστές του βεβαίωσαν ότι τα βιβλία ήταν μια αληθινή ακτινοβολία των αρχαίων παραδόσεων του Ανατολικού Μοναχισμού. Στα 1959 με θαυμαστές συνθήκες εγκαταβιώνει στο Έσσεξ της Αγγλίας, ιδρύει μια αδελφότητα και αρχικά δεχόταν όποιον ζητούσε την πνευματική του βοήθεια.

Αργότερα κτίζει το Μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου. Η ηλικία του και η φθίνουσα υγεία του τον ανάγκασαν να αναθέτει πολλή απ' την δραστηριότητά του στους μοναχούς του. Αυτός αφιερώνεται στη λειτουργία! Είναι γεμάτος μέχρι τα χείλη με τη γνώση του Θεού. Είναι καθαρός, σπλαχνικός και αυστηρός στις κρίσεις του, πράγμα που οδηγεί τον άλλο σε νέες ενδοσκοπήσεις. Γι' αυτόν η δημιουργία είναι μια άλλη λέξη της ελπίδας. Το πρόσωπό του έλαμπε από το άκτιστο Φως του Χριστού όπως μπορούσε εύκολα να διαπιστώσει ο καθένας που τον πλησίαζε.

Υπήρξε ο μοναδικός θεολόγος του ακτίστου Φωτός στις δύσκολες εποχές μας και όλο του το είναι περικλείονταν από κάποιο φως που σκορπούσε ειρήνη και γαλήνη... Όλος ο κόσμος έφερνε φαγητό και κατόπιν ακολουθούσε «κοινή τράπεζα»... Στο Μοναστήρι αυτό δημιουργούνται από τότε πολλοί και δυνατοί δεσμοί φιλίας. Η κάθε εκδήλωσή του δίδασκε να έχουν οι πιστοί αγάπη στην καρδιά τους. Ήταν φορές που έπαιζε με τα παιδιά των προσκυνητών.

Έλεγε συχνά: *«Τα παιδιά καταλαβαίνουν πολύ καλά αυτά πού τους. Πρέπει να τους μιλάς με σεβασμό όπως στους μεγάλους, αν και οι μεγάλοι δεν καταλαβαίνουν όπως αυτά!...»*. Έλεγε, ότι για να μη φύγει ένα παιδί από τον δρόμο της Εκκλησίας, δεν φτάνουν μόνο οι καλοί πνευματικοί, αλλά θα πρέπει και οι γονείς να δίνουν το ανάλογο παράδειγμα στα παιδιά...Όταν ήθελε να αποφασίσει περί ενός προβλήματος διερωτιόταν: *«Τι θα μου έλεγε η Μετανοιά μου και οι πατέρες του Αγίου όρους;»*

Ο Θεός καταξίωσε τον π. Σωφρόνιο να αποκαλύψει τον πλούτο της Ορθοδόξου παραδόσεως στη Δύση. Ευτύχισε μάλιστα να γνωρίσει την επίσημη αναγνώριση της αγιότητας του πνευματικού του πατέρα Σιλουανού το 1987, αλλά και τον εγκαινιασμό του πρώτου ναού προς τιμήν του οσίου Σιλουανού.

Στις 11 Ιουλίου του 1993, πλήρης ημερών (97 ετών) και αφού ὄργωσε πνευματικά ὅλη την Ευρώπη και πάλεψε στα νιάτα του με τις αξίες της Ἄπω Ανατολής, κοιμήθηκε «προς Κύριον». Αναγράφηκε στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας με πράξη του Οικουμενικού Πατριαρχείου στις 27 Νοεμβρίου 2019. Φέτος στις 11

Ιουλίου εορτάζεται για πρώτη φορά η ιερά του μνήμη.